

нашепватъ за бури, за кърви и пламъкъ.
Тѣ спомнятъ ни днесъ легендарната чета,
преминала Дунавъ начело съ поета. . .
Надъ Враца пжтеки въ зигзаги се виятъ.
Въ пжтекиѣ гмежъ отъ нестихнала сприя,
отъ плъпналъ народъ съсъ червени фуражки,
съ каскети, съ калпаци, съ пенснета и шашки. . .
Затихнатъ и екнатъ отъ ново горитѣ
отъ пѣсни... Не стихва възторга въ гърдитѣ.

ШЕСТА КАРТИНА

На „Вола“. Свободни. Прекрасна картина...
И ето я малката бедна родина —
тя съ трепетъ повтаря безсмъртното име
на Ботевъ и ние — народътъ — гориме
отъ вѣра, която сърдцата не скриватъ
и „Живъ е той, живъ е“ безкрая залива.

СЕДМА КАРТИНА

Студентъ (къмъ другъ студентъ):
То чувства се, братко, не криятъ —
азъ чувствамъ живота, когато изпия
две-три половници за честъ и за слава,
напримѣръ на този черпнята що дава.

Другиятъ студентъ:

Та ние сме братя по чувство и мисль.

Първиятъ студентъ:

Тогава то нѣма какво да се мисли.
Да вземемъ Аглика и твоята Ина,
па нейде да свѣрнемъ, да пиемъ по вино.

Другиятъ студентъ:

Днесъ другитѣ нека празнуватъ на „Вола“,
а ний — въ механата съ винце и пѣрзола.